

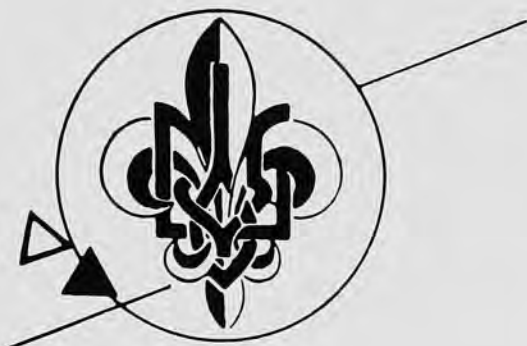
Юнак

ЖОВТЕНЬ — OCTOBER 1990

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.

Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1989 рік пл. розв. Коля
Савицький

Зміст

Сторінка

1. Пласт в Україні розвивається
3. Сучасні визначні українці — Олег Криса — О.К.
4. В Україні скидають пам'ятники Леніна
5. В Україні відзначили величаво 500-річчя
Запорозької Січі
6. Бальзам — Василь Симоненко
7. Із матеріалів до III-ої юнацької проби —
Українці у Франції — Подруга Наталка
9. Манівцями — Богдан Кравців
„Що голова, то розум” Із Народної мудрости
України
10. Хроніка: Враження із зимового табору 7-го
Куреня УПЮ ім. С. Завойовника
12. „Свято Весни на Новому Соколі” 1990 р.
14. Хроніка: Вечір „Юнака” у Нью Йорку — пл. ск.
П. Редько
15. Ми були в Україні — пл. скоб Олесь Якубович
17. Відкриття костей — жертв — У.П.
18. Полтава — серце України
19. Вислід конкурсу ім. Л. Дзядів-Кульчицької
Лист з Бразилії — Т. Стареправо
20. Свято Весни в Лігайтоні 1990 р.
21. Хроніка: Владика Михайл між пластунами
Вітаємо гостей з України
Пластові Табори ім. Т. Чупринки на
„Верховині” 1990 р.

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.

Присяга перших пластових виховників у Львові 12-го серпня 1990 р.

ЮНАК

ЖОВТЕНЬ — OCTOBER

Ч.П. 10(306)

РІК XXVIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003
YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДМІНІСТРАЦІЯ НА ЗСА: 144 Second Ave., New York, N.Y. 10003

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

ПЛАСТ В УКРАЇНІ РОЗВИВАЄТЬСЯ

Останні літні місяці позначилися живими контактами Головного Пластового Проводу із пластунами в Україні, а рівночасно їхньою діяльністю.

Після відвідин в ЗСА і Канаді голови заступника Крайової Пластової Ради в Україні Олександра Криськова і його святочного запряження на Пластовій Оселі „Вовча Тропа” в дні 8-го липня, О. Крисків повернувся до Львова, де негайно розпочав плянований вже раніше вишкіл пластових провідників в горах Карпатах. Табір пройшов з повним успіхом а на ньому побували також старші пластуни із ЗСА, Німеччини і Франції, що саме в тому часі відвідували Україну.

З початком місяця серпня в Україну виїхали з нагоди III Світового Конгресу Українських Лікарів голова Головної Пластової Булави пл. сен. Орест Гаврилук, його заступниця з Канади пл. сен. Таня Джулинська, генеральний секретар пл. сен. Ігор Король і три голови Крайових Пластових Старшин а це з Німеччини пл. сен. Марта М'ялковська, з Канади пл. сен. Орест Джулинський і зі ЗСА пл. сен. Ольга Кузьмович. Перебуваючи у Києві, вони мали нагоду відбутися розмови із представниками Пласту в Києві головне із заступником голови Крайової Ради Сергієм Прудком та вислухати їхніх думок і плянів.

У Львові присутніх на прогульці членів пластового проводу привітали вже першого ранку біля готелю, де усі вони перебували, зібрані пластуни і пластунки, що закінчили вишкіл виховників і пл. сен. О. Крисків, голова Обласної Пластової Ради у Львові. Пластуни прибули зі своїм національним прапором і частинно в нових, щойно виготовлених одностроях. Разом з ними стануло до збірки четверо

Перші пластові виховниці у Львові вітають „заморських” пластунів

пластунів-сеніорів, що постійно живуть у Львові, а в пластовій організації були ще від передвоєнних років. Зворушливими словами і квітами вітали львівські пластуни голову ГПБ і пластових гостей із-за океану, маючи вперше їх у своєму гурті. Того самого дня в суботу 11-го серпня відбулося в присутності пластових провідників із ЗСА, Канади та Німеччини відкриття пластової домівки при вулиці Кульпарківській, а відтак там же переведено сходуни президії ГПБ, на якій були також представники Уряду Старших Пластунів і Пластунів Сеніорів а це ст. пл. Юрій Мончак і пл. сен. Андрій Лемішка, що також перебували в тому часі у Львові.

В неділю 12-го серпня після архиєрейської Служби Божої в Шевченковому Гаї, яку відслужив в асисті численних священників Митрополит Львова Володимир Стернюк у присутності соток львів'ян і учасників Світового Конгресу Лікарських Товариств, молоді пластові виховники в числі 24, які закінчили успішно тритижневий вишкіл в Карпатах зложили свою пластову присягу. Перед цим святочним актом Митрополит В. Стернюк звернувся до пластунів з теплим словом в якому підкреслив, що сам був у молодих роках пластуном і тому бажає новим рядам пластунів, щоб вони були вірні пластовим ідеалам, а це вірні Богові і Батьківщині. Він уділив усім пластовим провідникам що були присутні як також першим пластовим провідникам зі Львова свого благословенства. До новозапряжених промовили голова ГПБ пл. сен. О. Гаврилук, його заступниця

Відхід пластунів після запряження у Львові

Пл. сен. О. Крисків звітує голові ГПБ пл. сен. О. Гаврилюкові

пл. сен. Т. Джулинська і проф. Ігор Юхновський, голова Наукового Товариства Шевченка у Львові, під опікою якого оформлено правно пластову організацію.

Відтак усі пластуни взяли ще участь у благословенні каменя під майбутній храм української католицької церкви. В часі перебування пластових провідників у Львові відбуто ще наради із проф. І. Юхновським, прогульку вітрильником по Глинянському озері та оглянуто спортовий комплекс, на якому пластуни можуть переводити спортову заправу. Члени пластових проводів зі ЗСА, Канади та Німеччини з приємністю ствердили як скоро та широко розвивається праця перших пластових з'єднань, що мають вони кілька місць на таборування та сильну матеріальну базу і осінню виховники зможуть вести працю у перших юнацьких гуртках. Як досі відомо, що пластові з'єднання знаходяться в Іванофранківську, Коломиї, Тернополі, Рівному та Луцьку. У жовтні відбудеться черговий крайовий з'їзд в околиці Львова, на який прийдуть делегати усіх пластових з'єднань, що тепер існують, включно з Києвом. На з'їзді будуть обрані далші пластові проводи, потрібні для правильного ведення виховної праці.

Пластові виховники зі Львова ідуть по благословенство

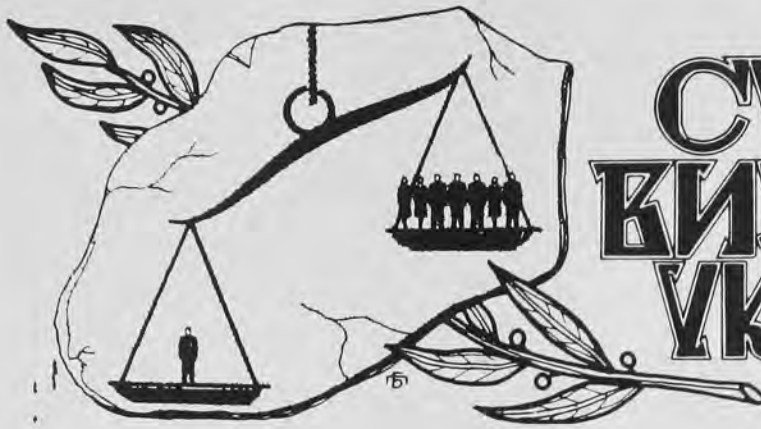
У серпні-вересні відвідав Канаду та ЗСА і перебував на пластових таборах та вишколах один із організаторів Пласту в Рівному Олег Покальчук, який мав також нагоду зустрітися із головним пластовим проводом в Нью Йорку.

Головна Пластова Булава делегувала своїх представників на крайовий з'їзд в Україні і постійно слідкує за розвитком там пластової праці та пластових з'єднань, та радіє її розбудовою. У зв'язку з тим ГПБ переводить збірку окремих фондів, на які зложило свої датки вже ряд осіб пластунів і громадян, які розуміють грядучі потреби.

Пластунки і пластуни вітають пластовий провід перед готелем „Супутник” у Львові в дні 11-го серпня 1990 р.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

Музика

ОЛЕГ КРИСА — СКРИПАЛЬ ВІРТУОЗ

Найкращий під сучасну пору український скрипаль Олег Криса, вже другий рік перебуває в Нью-Йорку і здобув собі заслужену славу і признання в американському музичному світі, як також в українському, не лише як знаменитий виконавець але, музичний директор серії „Музика в Інституті”, що тепер розпочала свій другий сезон, в Українському Інституті Америки в Нью-Йорку.

Олег Криса, уродженець Львова закінчив консерваторію в Москві та довгий час був учнем-першуним славного скрипаля Давида Ойстраха. Він здобув перше місце на відомому конкурсі імені Паганіні в Італії, як також брав участь та здобув перші місця у ряді інших міжнародних конкурсів.

Вперше він побував у ЗСА ще в 1971 році, коли мав дебют в Карнегі Голл та здобув велике признання американських критиків. Вдруге виступив О. Криса зі сольовим концертом в цій самій залі у січні 1990 року та американські критики дали йому знамениті рецензії, захоплені його грою та новими українськими творами, які О. Криса виводить тепер на міжнародну сцену. Він постійно тепер виступає із концертами зі своєю дружиною Тетяною при фортепіані, або з іншими музикантами у камерних концертах, бо камерна музика його найбільше цікавить. У цьому напрямі він вже другий рік організує концерти в УІА Америки та вміє притягнути виконавців не-українців, як також не-українську публіку, яка тепер щораз краще саме завдяки О. Крисі пізнає українську класичну музику та її виконавців. Цього

року О. Криса є професором славної Мангеттен музичної школи, дає також лекції для визначних учнів гри на скрипці в УІА. Його прийняли до найкращого міжнародного музичного агенства так, що його календар із виступами переповнений. Його два сини Петро і Тарас є також скрипалями та тепер студіюють на Мангеттен музичній школі в Нью-Йорку і часто виступають в концертах самі та з батьком.

При цій своїй міжнародній славі, наш скрипаль є незвичайно скромною та привітною людиною, якої бажанням є впершу чергу вивести українську музику на міжнародній форум, а його власна головкружна кар'єра є у нього на другому місці.

О.К.

В УКРАЇНІ СКИДАЮТЬ ПАМ'ЯТНИКИ ЛЕНІНА

Майже в кожній місцевості України, малій чи великій, поставлено в часі советської окупації пам'ятник Леніну, ідеологові комунізму.

Тепер в 1990 році українське населення вкінці може позбутися цих зненавиджених пам'ятників, що і відбувається при великій радості та зібранні місцевих людей.

Ось на наших знімках, які нам передав один із фоторепортерів журналу „За волю України” Володимир Савюк, бачимо як відбувається на головній площі міста Миколаєва у Західній Україні „обезголовлення” Леніна, а населення Миколаєва радується. Недавно подібна „церемонія” відбулася також у княжому Львові.

ПІСНЯ

Максима Рильського

М. В. Лисенкові

Вийся, жайворонку, вийся
Над полями,
Разважай людську тугу
Ти піснями.

В небі, чистім і прозорім,
Сонце сяє,
Наче в морі, в жовтім житі
Хвиля грає.

Подивись: жінці схилились,
Потомились
І від праці від тяжкої
Потом вкрились.

Розважай же їх піснями
Ти дзвінками...
Вийся, жайворонку, вийся
Все над ними!

1910

В УКРАЇНІ ВІДЗНАЧИЛИ ВЕЛИЧАВО 500-РІЧЧЯ ЗАПОРОЗЬКОЇ СІЧІ

У місяці серпні 1990 року за ініціативою Народного Руху України за Перебудову відбулося на Запоріжжі величаве відзначення 500-річчя від її повстання, в якому взяло участь тисячі українців з усіх земель України. Тут з'їхалися вони автобусами та приватними автами та окремими поїздами найчисленніше із Західної України, щоб надати печатку українства цій зрусіфікованій частині України. Приїжджі через три дні таборували в довколичних селах, говорили з населенням та інформували їх про боротьбу за суверенність, та конечність єднання України.

Найбільше величавим у цих трьох днях була субота 4-го серпня, коли то 200,000 людей зложили землю на висипання могили Івана Сірка, привезену із своїх місць замешкання.

В неділю 5-го серпня зібралися учасники тих днів у поході, що тягнувся 10 кілометрів до місцевого городу над Дніпром, у центрі міста Запоріжжя. Люди ішли відділами по своїх місцевостях, усі з національними прапорами. На схилі Дніпра зібралося

Сотки людей на Запоріжжі, що зібралися в неділю на святкування

Запорожець з прапором

Іван Драч підписує заяву, після свого слова

около 20,000 осіб, багато у національних і козацьких строях а також у одягах Українських Січових Стрільців, щоб там вислухати промов Дмитра Павличка, Михайла Гориня, Володимира Яворівського, Івана Драча та інших, які закликали до пробудження населення і до спільної праці над відродженням української державности. Присутні спільно відспівали „Боже Великий єдиний”, національний гімн та вислухали ряд пісень які співав хор. Також на закінчення усі разом заспівали давно не чути пісню „О Україно, о люба ненько”. У цих трьох днях великих святкувань до Запоріжжя приїхало разом біля пів мільйона людей і ці святкування відбилися так широким відгомоном, як живий ланцюг України у день Свята Державности — 22-го січня.

Трибуна із райдугою 500-річчя з якої промовляли провідні мужі

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

БАЛЬЗАМ

Від редакції: Мало хто знає, що наш славний поет Василь Симоненко писав також короткі оповідання і то часто дуже дотепні. Одна збірка його оповідань появилася друком в 1965 році. Були

також недруковані прозові твори. Один із них був тепер друкований в „Молоді України” за січень 1990 р. позичений із архіву поета, що його мати передала до Музею літератури в Києві.

Раптом у їхній медовий місяць ввірвався біль. З опухлою щокою, з каламутними, повними безсилою відчаю, очима тинявся він всю ніч по кімнаті і не знаходив собі місця. Здавалося, щелепа дробилася на тисячу клаптиків. Тупий, одноманітний і безугавний біль. І що найжахливіше — так це те, що тут нічим не зарадиш. Не допомагали ні примочки, ні найпалкіші запряганя не зважати на всю оцю зоологічну нісенітницю..

— Ти не турбуйся, спи, — раз по раз намагався він заспокоїти Тоню. — Зараз все пройде.

Але ніщо не проходило, а інтелектуальна істота продовжувала божеволіти від примітивного зоологічного болю. Іноді хотілося застосувати електродіагностику — самому повибивати собі зуби цим нікельованим, образливо холодним утюгом.

— Ну, спи, малеча, спи, — блавав Микола, наче хотів позбавитися свідка своїх страждань.

Але малеча не спало. Під її шестимісячною завивкою кожну хвилину народжувалися ідеї. І тоді спалахувало світло, Микола бачив себе в дзеркалі і бринів од ненависті, а вона чаклувала над якоюсь домашньою мікстурою.

— Ось приклади ще це. Тьотя Ната каже, що це бальзам.

Бальзам, звичайно, не допомагав, і хотілося нагодувати ним тьотю Нату, яка вигадала таку

нікчемність.

Паузи між ідіотським цоконням маятника були хіба трішки коротші, ніж тисячоліття. За цей час, мабуть, встигали народжуватися і зникати з лиця землі могутні імперії. Словом, цієї ночі Микола пережив усі геологічні епохи, пройшовши шлях від бактерії до мислячої істоти. Він готовий був уже повторити всю еволюцію з початку, коли — нарешті! — ранок викотив з-за пагорба свій червоний обруч.

Але Тоня так і не вичерпала всього арсеналу домашньої медицини. Чим більше мучився він, тим жвавіше працювала її фантазія. Тепер вона знову готувала на кухні якесь чергове вариво. Микола чув, як хряпнули сусідські двері, і ще чув, як, позіхнувши на весь рот, хазяйка запитала:

— Чого ви цілу ніч товклися і палили світло?

— У нас болить зуб, — простодушно відповіла Тоня.

У нас, — іронічно подумав Микола.

І раптом біль зник. Тільки голова гула від безсоння.

— Тоню! — гукнув він, падаючи на ліжко. — Кидай свою ворожбу. Наш зуб уже не болить!

27.ІІ. 62 р.

УКРАЇНЦІ У ФРАНЦІЇ

Чи перебуваючи у Франції Ви пробували відшукати сліди Ваших предків у цій країні? Якщо ні — то піchnіть від найстарших пам'яток — а саме від катедрі в Раймс, де 1051 р. відбулося вінчання і коронація дочки Ярослава Мудрого, Анни з тодішнім королем Франції Гейнріхом I-им.

Після смерті Гейнріха, Анна якийсь час панувала сама, померла 1075 р. і є похована в церкві в Сенліс (50 км. від Парижа).

Зв'язки України з Францією все були дуже живі. Французькі королі особливо цікавилися Запоріжжям та козацтвом, слідкуючи за їх боротьбою з отоманською імперією, Польщею, Росією. Кілька разів навіть запрошували запорожців на допомогу (1645 р. у війні з Іспанією та за часів гетьмана Дорошенка у війні з Німеччиною).

Дипломатичні зв'язки були за часів Хмельницького і Мазепи. Після розгрому військ Мазепи під Полтавою 1709 Р. Григор Орлик, син Пилипа прибув з відділом козаків до Франції шукати допомоги в боротьбі з Росією. Хоч французький уряд поставився до цієї справи прихильно, допомоги не дістав. Григор залишився у Франції, став генералом у французькому війську а рівночасно сповняв і дипломатичну службу. Козаки, що з ним приїхали, творили окрему сотню і залишилися на постійно, поженилися з місцевими жінками і розпилися безслідно в чужому морі.

Зв'язки з Францією продовжувалися і після зруйнування Січі Катериною — пр. з гетьманом Розумовським, а за часів Наполеона з нащадками козаків плянували відокремити Україну від Росії, що напевно сталося б якби війна Наполеона з Росією закінчилася успішно.

Французи теж писали про Україну, зокрема за часів козаччини і описували її природу і життя людей (Боплян — географ і картограф). Також у французькій пресі широко писали про процес Кирило-методіївського братства. На Сорбонському університеті студіювали українські студенти вже від 14-го ст.

В Парижі у 19-ому ст. перебував цілий ряд знатних українців, як: Марко Вовчок — письменниця, малярка Марія Башкірцева, науковці Михайло Грушевський, Михайло Драгоманів, Федір Вовк. Французи ставилися до українців прихильно аж до 1-ої світової війни, коли симпатії їх обернулися в сторону Польщі і Росії, що може мали кращих дипломатів.

Неприхильна постава Франції до визвольних змагань і творення самостійної держави у великій мірі причинилася до нашої програної. Після

Катедрa в Раймс де відбулося вінчання і коронація дочки Ярослава Мудрого, Анни з королем Франції

революції 1905 р. до Франції виїмгрувало з України кількадесят рoдин, осіли в Парижі і створили українську громаду, яка в 1910 р. начисляла 120 членів. Громада мала власний хор і провадила курси української мови. Очoлював її Ярослав Федорчук. Вони були першими амбасадорами української справи у Франції. Після 1-ої Світової війни прибуло більше політичних емігрантів — провід УНР зі Симоном Петлюрою на чолі (Прокопович, Шульгин, Капустянський, Удовиченко, Шаповал) — всіх ок. 5,000. В половині 20-тих років почала напливати заробіткова еміграція з Галичини. Більшість поселилася в околицях зіндустріялізованих районів в числі ок. 35,000, але в наслідок загальної грошевої кризи багато повернулося домів.

Підчас 2-ої Світової війни, коли німці окупували Францію багато української молоді насильно вивезено до Франції на роботу і частина з них залишилася. Число їх збільшилося бувшими полоненими советської армії, що втекли з таборів і включилися у французьке підпілля (Баталіон Богуна — 820 осіб, Баталіон Шевченка — 546 осіб і відділ українських партизанів, командир Крутковський). Після війни

Замок де проживав король Гейнріх, муж Анни

багато з них зголосилося до чужинецького легіону. З таборів ДП переїхало ок. 5,000. Тепер у Франції живе 25 - 30,000 українців, здебільша по великих містах. Найбільше скупчення у Парижі та околиці, де живе ок. 6,000. Тут 4 католицькі парафії і дві православні. Більшість емігрантів це робітники, походять з Галичини, головнo з Підкарпаття.

Українська Автокефальна Православна Церква підпадає юрисдикції Митрополита в ЗСА. Має свого адміністратора і обслуговує теж громади в Бельгії. Має церкви в Парижі і Везін-Шалет. У будинку к. церкви в Парижі знаходиться бібліотека Симона Петлюри.

Українська Католицька Церква вже від 1937 р. мала свою місію в Парижі під юрисдикцією Митрополита УКЦ у Львові. 1942 р. закуплено в Парижі церкву св. Володимира. Від 1946 р. підпадає юрисдикції єпископа в Римі. 1961 р. створено в Парижі екзархат, що обслуговує укр. парохії (15 священників), є три монастирі сс. Службениць в Парижі, Маквіллер і Люрді, вони провадять школу українознавства в Парижі. В Нормандії провадять спільно з грузинами дім для старших. УКЦ нараховує 17 - 20,000 вірних. Є теж невелике число римо-католиків і протестантів.

При університеті Нової Сорбони в Парижі від 1939 р. є лекторат укр. мови, включений в програму державного інституту слов'янських мов і цивілізації. Зі суботніми школами українознавства є пов'язані три молодечі організації:

1. Організація української молоді у Франції (ОУМ Ф) — підбудівка Т-ва Українська Національна Єдність (УНЄ — ОУМ Ф). В поодиноких місцевостях організація має свої клуби та має літню оселю, де літом відбуваються курси українознавства.

2. СУМ — від 1949 р. також при філіях ОУМ Ф.

3. Українська студентська громада, якої діяльність залежить від кількості студентів на паризьких університетах.

Існує мала група пластунів-самітників, тісно пов'язана з Пластом в Німеччині і Англії де їздять на табори. 1983 р. брали участь в ЮМПЗ в Німеччині, а 1987 в Канаді.

Преса і видання:

1. Націоналістичне Видавництво і друкарня в Парижі видає тижневик „Українське Слово”. Має власну книгарню і друкує книжки укр. і фран. мовами.

2. Наукове Т-во Шевченка на Європу в Сарселі. Від 1952 р. займається видаванням Енциклопедії Українознавства, якої ініціатором і редактором був пок. проф. В. Кубійович (+ 1986 р.). Тепер закінчують її під редакцією проф. А. Жуковського. Англomовне її видання знаходиться в Торонто, редактор проф. Данило Струк. Завідує Інститут українських студій в Едмонтоні. НТШ має власний будинок, архів, бібліотеку (понад 20,000 томів) і видає неперіодичний журнал „Вісті з Сарселю” та „Вісті НТШ”.

3. Видавництво двомісячника „Європейський Схід” у французькій мові в Парижі. Порушує актуальні проблеми зв'язані з народами Східної Європи. Також видає і друкує книжки та брошури французькою мовою, зв'язані з українською проблематикою.

Література, мистецтво, наука

В Парижі було багато наших наукових, літературних та мистецьких сил — більшість однак із них вже не живе. В Сарселі жив проф. В. Кубійович, проф. В. Янів тепер живе в Мюнхені, тут працює проф. А. Жуковський. З журналістів відомим був сл. п. ред. О. Жданович-Штуль, тепер тут живуть Софія Наумович, Леонід Плющ. На Рівері жив і творив відомий мистець сл. п. Олекса Грищенко, тепер ще там живуть Іванна Винників і Юрій Кульчицький. В Парижі перебуває Омелян Мазурик, Темістокель Вирста, Андрій Сологуб. У французькому театрі співає Уляна Вирста.

В Парижі знаходиться бібліотека ім. от. С. Петлюри та музейні матеріали і архів. При бібліотеці є центр документації матеріалів з україністики. На паризькому кладовищі похований от. С. Петлюра.

При катедральному храмі в Парижі є добрий церковний хор.

Громадське і політичне життя

Координаційним і репрезентативним центром в Франції є Укр. Центральний Громадський Комітет у Франції (УЦГКФ), що об'єднує всі громадські установи. В Парижі знаходиться постійна місія УРСР при Юнеско.

Зв'язки з українцями інших країн

Франція, як центральна країна Західної Європи дає змогу українцям втримувати зв'язки з емігрантами, що живуть в інших країнах. Молодь бере участь у з'їздах та таборах. Через СКВУ, якої членом є УЦГКФ, українці мають зв'язок з усіма іншими країнами укр. діаспори.

Туризм до Східної Європи налашданий слабо. Виїмок становлять паломництва до Люрду де збудовано УКЦеркву зі священником на місці. СС. Службениці мають там оселю „Почаїв”.

Подруга Наталка

МАНІВЦЯМИ

Розбіглися шляхи чужі й недобрі —
І грузнуть кроки в непрохідну твань
І вже випродуєм гуртом і вроздріб
Все більше із призбираних надбань.

У сутині вечірній неозорій
Ще тільки прагнем крихти доброти,
Щоб дав Господь зустріти ясні зорі.
До рідного порога доброчести.

(Із збірки поезій „Зібрані твори”, том I).

Канадійська гуска — дереворіз
мистця Якова Гніздовського

Із Народної Мудрості України

„ЩО ГОЛОВА, ТО РОЗУМ!”

Голова людини, тобто осідок мозку в якому зосереджуються усі талани, на Україні вважається наче суттю даної особи а в старій іконографії України втілені духи можуть не мати тіла, вистачає їм тільки голова. Тому то кара „відрубання голови”, відома ще з передісторичних часів, була не тільки позбавленням життя, але теж позбавленням гідності людини.

В приповідках України голова людини має різні значення: „аби голова на карку була а про решту байдуже” — тобто у різних життєвих ситуаціях, не емоція а розум рішає. „Порадь мене своєю головою” — просить один одного поради, бо „що голова, то розум” — кожний інакше підходить до даної справи. Перед смертю батько каже синові „По моїй голові все твоє!” — тобто, ти вже, сину, сам собі радь. „О то голова!” — кажуть про розумну й хитру людину — тобто з ним треба поводитись обережно, бо „яка голова, така й мова!”

До сьогодні заховались в історичних піснях Козацької України такі приповідки, як „До булавни треба голови” чи „Без голови військо гине”. „Дай Боже, гетьмане Хмельницький, щоб за твоєю головою пили та гуляли, віри своєї християнської у поручу у вічні часи не подавали”, бо „куди голова, туди й хвіст!”

У народніх піснях України „Голову догори тримати” значить йти відважно в життя і не журитись клопотами, так як „звісити голову” — бути сумним і зажуреним. „Як голова вільна, то весь світ веселий” тобто без клопотів, хоч деколи самій людині „Забаглося клопоту на здорову голову”, бо „здорова голова” це безжурний, духовний стан. Про людину в розпучі говорили, що вона „головою об стіну бе”, хоч знає, що „Головою муру не розібеш!”.

На Україні ідеалом краси вважалась кругла голова й тому про гарну, але дурну людину, говорились: „Головка як маківка а розуму дасть Бог”.

Враження із зимового табору 7-го Куреня УПЮ ім. С. Завойовника

Зимовий табір 7-го Куреня УПЮ-ів ім. С. Завойовника був напевно найзимніший табір в історії нашого куреня. Він відбувся від 28-го до 30-го січня 1990 р. і температура вночі була -18 Ц. до -30 Ц. Але це не було проблемою для членів куреня. Ми пробували спати в зимових шаласах, що було доброю ідеєю, але не дуже, бо перед сходом сонця майже всі учасники втекли до теплої кабіни. Герой табору був ст. пл. Михась Петрик, що спав на дворі під своїм „панчо“. Вночі стійковий мусів штуркувати кожного учасника, щоб ствердити чи цей не замерз. Щасливо ніхто не замерз.

Наступної ночі знову було дуже зимно, але ми мали алярм. Зник друг Т. Кушак і гурток учасників „Тигри“ мав за завдання розвідати, що сталося, та вернутися до кабіни. Вони трохи працювали, але вернулися до кабіни і всі змучені добре спали в теплій кабіні.

На таборі усі учасники навчилися як жити в зимовій природі і як жити з друзями. Я думаю, що як на кожному пластовому таборі, наш курінь зжився і став сильнішим. Напевно всі учасники будуть цей табір пам'ятати.

пл. розв. Данило Балюта

Пл. уч. Андрій Паркасевич на тереновій грі

фото пл. розв. Роман Петрик

Для звичайних людей зима є на те, щоб сидіти в теплій хаті, пити гарячу каву та чекати, щоб сніг перестав падати. Для юнаків із 7-го Куреня у Вінніпегу зима є на це, щоб спати на снігу, мерзнути та нарікати на їжу. Так, ми у Вінніпегу їдемо у зимі таборувати. Чому? Ми часто самі себе це питаємо, коли н. пр. пробуємо пити замерзлу каву. Відповідь

проста: для знання. Тільки в природі можна навчитися про життя та братерство. Ті, які були на таборі „Зимовий воїн“ навчилися як пережити важкі обставини співпрацею. Юнаки, які вибралися на зимовий табір справді знають, що таке братерство, бо те, що вони перебули не можна описати — це треба пережити. Не легко жити зимою при такій температурі, як ми мали. При тому різні дрібнички роблять життя ще більше невідгідним. Ось наприклад вода замерзає на окулярах, що нічого не можна бачити, волосся замерзає, бо піт стає льодом, всі металеві речі біліють та прилипають до пальців. Так, таке життя не є легке. Але табір не був без сміху. При тому юнаки багато навчилися про життя в зимі, про зимовий одяг, про поборювання зимна. Кожного року ми їдемо на зимові прогульки та все переконуємося, як це зимно, а таки все повертаємося. Одна річ певна, що ці юнаки, які пережили цьогорічний табір, це справді „Зимові воїни“.

пл. розв. Боян Трач

Рання молитва і відчитання наказу

фото пл. уч. Андрій Галькевич

Мета цього табору була, щоб ми всі набрали якнайбільше витривалості у невідгодах і могли краще дати собі раду із гострою, зимовою погодою. „Зимовий воїн“ це символ зимового світу — морозу, снігу і вітру. Всі юнаки розповідали свої причини чому вони поїхали на цей табір. Всі сказали, що приїхали охоче і ніякий не сказав, що його до цього примусила мама. Багато з нас хотіло поборотися з природою (Ми всі програли!). Елемент братерства був дуже важний. Дуже важна частина нашої прогульки був наш церемоніал при останній ватрі. Всі

юнаки стали довкруги неї і один другому передавав тотем — велику палицю з ножем, маскою і хвостом лиса. Це була церемонія „Зимового воїна”. Також по черзі кожний юнак взяв жменю зимових рослин з великої торби і кидав у великий баняк з кипучою на ватрі водою. Потім всі мусіли випити чашку того „чаю”, як символ злуки зі „Зимовим воїном”. Всі радо пили чай, бо завітиса було тяжко. Відносно нашої науки про себе і своїх друзів то перейшовши таку гостру прогулку ми маємо довіря один до одного, один другому помагав, ми всі те саме пережили і це нас зблизило. Ми готові всі разом пережити ще одну таку пригоду і ще більше навчитися тимбільше, що ми не закінчили всіх своїх вмілостей. Але це, що ми навчилися про себе і своїх приятелів допоможе зорганізувати ще кращу прогулку.

пл. розв. Роман Куревич

Пл. розв. Б. Трач дає накази а пл. уч. М. Сарий ціляє на ворога
фото пл. розв. Р. Петрик

Наша снігова хата „Гілтон готель”

фото ст. пл. Т. Кушак

Таборова відзначка
„Зимових воїнів”
виготівив пл. розв.
Боян Трач

Я Маркіян Сарий поїхав на зимовий табір зі своїм гуртком „Тигри”. Коли ми там заїхали відразу зачали будувати наші снігові доми. Я привіз лопату, але ніхто її не хотів вживати. Андрей Паркасе-

вич старався зробити діру, щоб ми усі могли залізити у сніговий дім. Він це так довго робив, що я почав уживати своє знання першої допомоги і питатися чи Андрей ще живий. В часі таборування я показав, що я дуже добре вмію обходитися з рушницею. Але зима не була легка до стріляння і таборування.

пл. уч. Маркіян Сарий

Юнаки розпочинають працю над сніговим домом

фото ст. пл. Т. Кушак

Першун у стрілянні: пл. уч. Зенон Куревич

фото пл. розв. Р. Петрик

Пл. уч. Андрей Паркасевич з тотемом „Зимового воїна”

фото ст. пл. Т. Кушак

Піднесення прапору на Святі Весни 1990 р.

Теренова гра — треба перелізти 8 футову перешкоду

Біг з перешкодами, через опони

„...Ммм... смакує мені цей кавун!”

Бунчужний Свята Весни 1990 р.
— ст. пл. Юрій Депутат

Провід Свята Весни — члени Куреня
1-ий ряд від ліва: Дануся Левицька, М.
Ратич, Христя Паславська

Ст. пл. Адрія Грещишин допомагає новацтву збудувати кухню, щоб
могли собі зварити обід

Юнацтво і новацтво — учасники Свята Весни на Новому Соколі

ДРОТ
на Якубовська, Надя

2-ий ряд від ліва: Борислав Білаш II, Адріян Грешишин, Михась
Петрик, Теодор Кушак, Роман Левицький (курінний), Юрій
Депутат і Мирон Депутат

річчя Станиць у Баффало і Рочестері

Ст. пл. Теодор Кушак
вияснює виховникам
правила теренового
змагу

Майбутній кандидат до куреня ДРОТ

Друг Юрій обідає з гуртком юначок

Змаг у відбиванці юнацтва

ВЕЧІР „ЮНАКА” В НЬО ЙОРКУ

В п'ятницю 30-го березня 1990 р. відбувся в Нью Йорку у станиці, як кожного року Вечір „Юнака”. Вечером провадили ст. пл. Магда Гойдиш, Ярема Бачинський і пл. розв. Галя Кузишин.

Розпочався вечір тим, що пл. розв. Коля Савицький і я відчитали репортаж Б. Гайди про його враження з мандрівки по Україні, що був друкований в „Юнаку” ще у 1974 р. Відтак показали відео з піснею „Львівський лев” у виконанні Віктора Морозова і дещо з музичної групи „Ватра”. Відтак пл. розв. Ярина Ференцевич перечитала листа Наталки Трач про подорож на Україну. Гурток „Мухомори” прочитав переживання учнів школи українознавства з Торонта, як вони почули про атомову катастрофу в Чорнобилі. Відтак нам знову показали відео, тим разом Тараса Курчика як він співав піснею „Не судить” на фестивалі „Червона Рута”. Цей уривок відео, де можна було бачити, як люди тримали українські прапори і напис РУХ дуже мене зворушив, але і всіх інших, бо розмови між пластунами нагло затихли.

Пл. розв. Ліда Гной деклямувала вірш Василя Стуса, а пл. розв. Таня Драган прочитала листа до Тані Шуст, її товаришки з України. А тоді знову бачили ми відео — тим разом живий ланцюг від Львова до Києва. Побачивши це я відчув цей сильний націоналізм в Україні і подумав, що їх воля вже близько.

На закінчення ми всі заспівали піснею „О Україно, о люба Ненько”, яка тепер дуже популярна в Україні.

Цього року було на вечорі надсподівано багато юначок і юнаків, а також програма, ціла посвячена Україні була дуже цікава та інформативна. Вечір пройшов дуже успішно.

пл. скоб Петро Редько
3-ий Курінь УПЮ Нью Йорк

Ст. пл. Я. Бачинський веде програмою Вечора „Юнака”

Ведучі програмою Вечора „Юнака” і співвиконавці

Юначки співають

МИ БУЛИ В УКРАЇНІ!

5-го вересня 1990

Дорогий Славку!

Ціле літо не писав до Тебе, бо був дуже зайнятий. Коли я довідався, що відкликано „Лісову Школу” ми змінили деякі наші пляни на літо, і у липні ми з братом поїхали в Україну. Наша подорож тривала майже цілий місяць. Ми поїхали турую, і були понад два тижні у Львові і чотири дні у Києві. У Львові ми мали досить часу побачити саме місто та його околиці, як також був час завітати та навіть трошки ближче зжитися з нашою родиною — а Ти пам'ятаєш, що я Тобі говорив, що у нас у Львові велика родина.

Цікава історія сталася з нами та нашою ріднею. Очевидно мене і Ромка усі просили до себе в гості, на вечер'ю. Ну, ми оба сіли та почали координувати родинні зустрічі з екскурсіями та іншими запланованими заняттями і скоро побачили, що нам забракло вечорів, щоб усіх як слід відвідати. Але тому, що ми зарадні люди ми придумали, що відвідаємо декого під час обіду. Це нам зовсім видавалося можливим і самозрозумілим. Але, ми не здали собі справи які насправді наші українці є гостинні! Уяви собі, що кожна родина до якої ми приходили приймала нас так як би ми у них мали їсти вже останній раз в житті, або принайменше останній раз в цьому тижні. Столи угиналися, хоч усі говорили, як тяжко було дещо з їжі купити. Та це були вечері а вечері мають бути великі і довгі. Вони тривали від якої п'ятої до десятої, а тоді подавали нам солодке і чай чи каву до півночі. Ми до таких пирів не звикли, та якось давали собі раду. Але одного дня нам припало бути на двох гостинах, під час обіду й вечері. В одній теті ми сіли до обіду в полудне, де нам подавали їжу до четвертої, а відтак ми пішли до одного із вуйків, де нас гостили від п'ятої до півночі. Вони такі ширі й добрі люди, а щобільше вони не можуть зрозуміти вислову, „Дякую, я не голодний!”.

Тому, що ця тура відбувалася саме у липні я перший раз, відколи мав сім років, не був на звичайному пластовому таборі (я якраз вспів ще на спортивний табір у серпні). Хоч мені було шкода втратити пластовий табір, нормальне таборове життя мене не оминуло навіть на Україні. У Львові є проблеми з водою. Вода є тільки між шостою і дев'ятою годинами рано і вечером, а тоді тече лише зимна вода. Чи не так як на неодному таборі? Хоч старші із нашої тури нарікали, ми пластуни могли сміятися з того тому, що ми це вже не раз пережили на таборах.

Знаєш Славку, малий наш пластовий світ. Усі пластуни з нашої тури, а їх було вісім, мали нагоду бути на пластових сходинах у Львові. Сам факт, що ми були на пластових сходинах був цікавий і зворушливий, але уяви собі, що ми там зустріли аж трьох знайомих пластунів з Європи. З Франції був Мирослав Гомола, він був на „Лісовій Школі” а відтак на „Вовчій Тропі” минулого року, а два були з Німеччини. Ти напевно їх пам'ятаєш з КВТ з минулого року. Вони також були на „Лісовій Школі” а потім були булавними на КВТ: це — Роман Стельмах і Тарас Ребет. Уяви собі які ми були здивовані коли їх побачили. Під час сходин ми познайомилися з львівськими пластунами. Ми їм розказували про наше пластове як і щоденне життя, а їх усе, усе цікавило. Потім ми всі заспівали кілька пісень, а вкінці по сходинах продовжували свої розмови при морозиві, на яке декількох із нас пішли.

Ватра на таборі в Карпатах - ватру підпалює ст. пл. Олесь Якубович

На пластовому таборі ст. пл. Роман Якубович і Роман Стельмах пояснюють теренову гру

Група пластунів перед пластовою домівкою у Львові між ними пластуни зі ЗСА, в першому ряді третя зправа ст. пл. Ярина Ференцевич, в другому ряді перша зправа ст. пл. Мирося Драган, друга ст. пл. Гануся Леґедза. Третій ряд другий зліва ст. пл. скоб Олесь Якубович, за ним зправа ст. пл. Роман Якубович

На сходах нас запрошено відвідати пластовий табір у Карпатах. Нас не треба було два рази просити. Мій брат Роман і я вирушили з нашими новими приятелями день скорше, бо хотіли трохи помандрувати по Карпатах перед табором, а Мирося Драган, Ярина Ференцевич, Гануся Леґедза з нашої тури, та Роман Стельмах, Тарас Ребет, та Мирослав Гомола з Європи поїхали на другий день.

Цікаво пройшло тих кілька днів у пластовому таборі. Для наших пластових друзів з України пластування ще зовсім новий спосіб життя, і тому вони хотіли щоб ми їм усе показали. Тому ми показали їм як у нас виглядають рання і вечірня молитви, збірки, та розказували, які у нас зайняття на таборах. Ми допомогли їм приготувати теренову гру, та вчили їх співати наших пластових пісень. Ми також були з ними на великій ватрі, і я був гордий бути тим, що її запалив. Яюсь тяжко пояснити, що ми усі так добре почувалися у крузі наших нових пластових друзів, ми ніби завжди себе знали, лиш не було нагоди усім нам зійтися разом перед тим.

Після нашого повороту до Львова, ми ще один тиждень оглядали Львів та відвідували рідню, а відтак поїхали до Києва. Наш готель був над Дніпром, із вікон ми бачили Печерську Лавру, та інші церкви. І лиш тоді я насправду зрозумів, що саме значить так часто уживаний вислів **ЗОЛОТОВЕРХИЙ Київ**. Він чудовий!

На Міській Раді у Києві вперше піднесли національний прапор

В день коли ми вибиралися до Канева РУХ заповів, що відбудеться посвячення українського прапора на площі перед св. Софією, тому ми старалися якнайскорше повернутися до Києва, щоб ще вспіти на це велике свято. Мій брат залишився у Києві, щоби усе накрутити на „відео“, а ми приїхали просто під Міську Раду, щоби бути свідками піднесення синьо-жовтого українського прапора на шоглу перед Міською Радою.

Від четвертої до п'ятої відбувся спільний молебень обох віровизнань, відтак прапор та тисячі народу пішли походом до Міської Ради де уже зібралася маса народу із синьо-жовтими прапорами. Чекаючи походу із св. Софії люди скандували „Слава Україні“, „НЕ-ЗА-ЛЕЖ-НІСТЬ“, „Геть Кравчуку“, ітп. Коли до чекаючих долучився похід з прапором, продовжувалася програма, промови, співи, скандування, і о сьомій годині вечора піднесено вперше за 70 років український прапор у київській Міській Раді. Люди плакали, сміялися, раділи. Це було небуденне пережиття і для нас. Я й досьогодня не є певний чи я насправду це все пережив чи це тільки був дивний, а то й неймовірний сон.

Вкінці заспівавши „Ще не вмерла Україна,“ та „Гей у лузі,“ люди почали помалу розходитися, а я-кось не хотілося відходити, хотілося ще постояти, подивитися ще раз на той прапор, ще трохи побути там де його вивішували. Якась жінка підійшла до нас і почала з нами говорити. Вона казала, що хтось

Тисячі народу зібралось в Києві перед Міською Радою чекаючи піднесення синьо-жовтого прапора

обчислив і думають, що там було приблизно 300,000 народу.

Ось як закінчилася наша подорож в Україну, Славку, чи можна було краще запланувати? Ця подорож була ФАНТАСТИЧНА і я не можу дочекатися, поки я знову туди поїду. Може поїдемо разом?

Скоро побачимося,

Здоров'я Тебе широ СКОБ!
Олесь (пл. скоб Олесь Якубович)

ВІДКРИТТЯ КОСТЕЙ — ЖЕРТВ БІЛЯ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА

Минув страх, люди стали спроможними думати про болюче минуле. Під час війни, у її коротких періодах спокою, не повернулось багато людей до своїх родин. Їх не дочекались рідні й по війні... Тепер родини розшукують за ними. Але вислід розшуків найчастіше болючий. В багатьох місцях, де господарили вороги окупанти, там знаходять тлінні останки невинних людей. Тому й так часто тепер в пресі дописи про ці злочини.

В серпні повернувся з України співробітник пластової преси А. Генік-Березовський, який відвідував Івано-Франківськ, Коломию та околиці цих міст, де проживали його батьки, діди й прадіди. Якраз попав на сумні зустрічі з людьми, що переживали трагічні відкриття.

Облегшували біль похоронні відправи, масова участь у них представників організацій. Рідні погіблх склали кості знайдених у домовини, насипали могили, уквітчали їх, поставили хрести, сплели вінки.

Така нова історія нашого народу. Хай буде вона відомою і для Вас молодих. Хай наповнить Ваші серця хоч каплями смутку, але спонукує хай він думати

про майбутнє нашого народу й Ваш вклад у нього своїх сил - розуму, знання, любови й жертвенности, щоб ніколи не повторилось жакливе минуле.

У.П.

Містимо знімки з похоронення тлінних останків

1. Стоїть хрест над ямою, де знайшли кості погиблих
2. Видно будинок, в якому мешкали КГБ-істи, маси народу прийшли віддати шану замученим. Сумують не тільки родини, але всі люди.
3. Рідня над домовинами заглиблена в відтворення образу загиблих...

ПОЛТАВА — СЕРЦЕ УКРАЇНИ

Всім нам вона відома, бо багато історичних подій України в'яжуться з нею. Вона є найбільшим містом Придніпровської низини (129 тисяч мешканців) — це старовинне козацьке полкове місто, відоме (згадка про нього в літописі ще 12 липня 1174) тим, що тут відбувся вирішальний бій гетьмана Івана Мазепи і його союзника шведського короля Карла XII з московським царем Петром I (1709 р.).

У Полтаві народився батько нової української літератури Іван Котляревський, тут є і пам'ятник поетові.

Полтава. Будинок Полтавського Земства. Тепер музей.

В місті є багато шкіл, кілька навчальних і дослідних інститутів, музеїв, славиться Полтава керамікою, вишивками, ткацтвом, різьбарством, малярством, піснями та співучою мовою, яка стала нашою літературною мовою. У Полтаві є славний будинок Полтавського Земства (тепер музей).

Стоїть Полтава на мальовничому пагорбі й милується на свою вроду в блакитних водах тихої Ворскли.

В Полтаві господарив жорстокий яничар Ярема Вишневецький — внук славного Дмитра Байди — основника Січі Запорізької. Сучасна поетка Ліна Костенко у своєму чудовому творі „Маруся Чурай" написала такі рядки:

Полтава. Хата-музей Івана Котляревського.

Каже Байда, Байда Вишневецький:
— Краще б мене вішав ще раз цар турецький!
Вісити на палі то іще не мука,
Як тепер дивитись на такого внука!

!Так було боляче дідові згадувати свого внука яничара.

Ліна Костенко у „Марусі Чурай” описує життя полтавки — легендарної співачки Марусі, яка створила багато пісень для запорожців. З ними вони йшли

на війну. Про цю дівчину співачку народ наш розповідає як про історичну постать, але досі не знайдено документів, що вона справді жила.

Читайте цю прекрасну книжку „Маруся Чурай”! Її можна дістати в бібліотеках українознавчих шкіл та в пластових станицях. А ще краще — мати її на власність у домашній бібліотеці. Захочете частіше милуватись її змістом.

ВИСЛІД КОНКУРСУ ім. ЛЕСІ ДЗЯДІВ-КУЛЬЧИЦЬКОЇ

Повідомляємо, що нагороду за допис на конкурс проголошений в 1989-ому році, в сумі 200.00 дол. признано пл. розв. Галі Кузишин за її нарис „На Різдва поштар приніс...” під псевдом „Квітка”.

Галя передала половину нагороди на акцію допомоги Україні.

Пл. курінь „Верховинки”

ЛИСТ З БРАЗИЛІЇ

Прудентополіс, 29 липня 1990

Слава Ісусу Христу!

Високоповажані Панове!

Приходжу після праці додому, а в кімнаті на столі якийсь пакуночок, мабуть книжка. Відкриваю, а це журнал „Юнак”. Як же я втішилася ним — Ви не уявляєте собі. Бо що ж кращого може бути для учителів як книжка? Це вперше прийшов до мене „Юнак”. Хоч він є вже моїм приятелем від довшого часу, бо його отримує Колегія Святої Ольги. Часто позичаю з бібліотеки й залюбки читаю.

Прочитала його від дошки до дошки. Стаття про пана Гнатишина показує, що є визначні сучасні українці, на яких громада числить. Також стаття про поета Василя Симоненка та лист зі Львова до

пластунки в ЗСА є дуже цікаві. Вони збагачують людину. Вісті з Львова, про які пишеться цікавлять, бо ж з дня на день очікується чогось кращого на нашій дорогій батьківщині. Читаю ще раз і переживаю відкриття пам'ятника Тараса Шевченка.

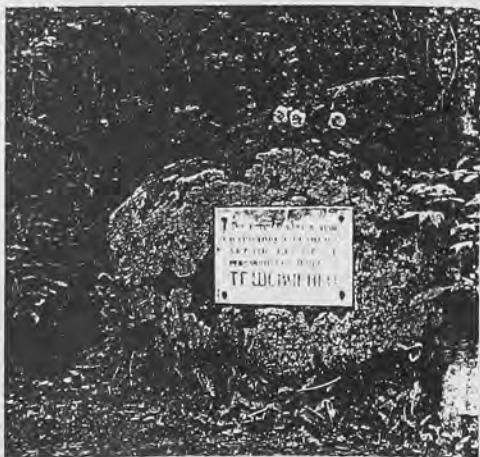
Дуже щиро дякую Вам за такий цінний дарунок, з якого не лише я буду користатися, але й учителі й діти суботньої школи у парафії св. Йосафата, де працюю учителькою. В суботній школі навчається понад 300 дітей. Крім дітвори ще мають двогодинну науку української мови молоді хлопці й дівчата з парафії.

Дуже сподобалась мені пісня про мамину вишню. Використаю для нашої молоді.

Цікаво, дуже гарно діє організація Пласт. У нас в Бразилії ще нема таких організацій. Є Союз в Куритібі, а також Асоціація українсько-бразилійської молоді.

Кінчаю цього листа. Ще раз щиро дякую.

Тереса Стареправо

СВЯТО ВЕСНИ В ЛІГАЙТОНІ 1990

Учасники Свята Весни із Станиці Нью Йорк, в Лігайтоні 1990 р.

Члени 3-го Куреня УПЮ з Нью Йорку зі своїм зв'язковим пл. сен. Ю. Савицьким, що здобули 1-ше місце на Святі Весни 1990 р.

Іменування пл. скоба-обсерватора Марка Бриковича в часі Свята Весни 1990 р.

Юначки на вітрильнику в часі Свята Весни в Лігайтоні 1990 р.

ККП-ів в ЗСА іменує пластунів скобів

Новоіменовані пластуні скоби і вірлиці

ХРОНІКА

ВЛАДИКА МИХАІЛ МІЖ ПЛАСТУНАМИ

Неділя 5-го серпня ц.р. залишилась незабутнім днем в пам'яті учасників пластового табору на „Верховині” — день візитації Преосвященного Владика Кир Михаїла Кучмяка — Екзарха для українців католиків у Великій Британії. Дорогого Владика привітали хлібом і сіллю комендант табору та двоє з новацтва китицею цвітів, а голова Пласту у Великій Британії вітальними словами. Після цього Владика підійшов та привітався зі всіма таборовиками, а вкортці після цього відправив полеву Службу Божу при співі таборового хору під керівництвом пл. сен. Степана Мороза.

Владика виголосив гарну проповідь, а пізніше подякував всім за гарний спів та за велике число дітей, які приступили до Святого Причастя. По Службі Божій Владика засів до обіду в таборовій їдальні в присутності голови Пласту пл. сен. М. Поповича-Назарука, голови Крайової Ради пл. сен. Ярослава Гавриха, коменданта табору пл. сен. Романа Дубіля, панства Ярослава і Тамари Бабуняків та пл. сен. Івана Кулика, який привіз автом Владика до табору з Манчестеру.

Після обідньої пори Владика Михаїл оглянув підтабори юнаків, юначок і новацтва та посілість оселі „Верховина” і провів ще пару годин в таборі розмовляючи з діточками, батьками, виховниками та гостями, що приїхали в той день у відвідини табору.

Це був гарний, теплий, історичний і незабутній день у всіх присутніх, бо це вперше ми вітали у пластовому таборі Владика Михаїла. Владика будучи доступним, приятельським та добрим батьком „своїх діточок”, зробив миле і приємне враження на всіх присутніх своєю візитацією. Булава табору і управа Пласту запросила Владика приїхати на слідуючий рік і бути довше серед пластової молоді,

Діти з України з пластунами над морем у Великій Британії

Владика Михаїл серед пташат при Пласті

Владика Михаїл розмовляє з юначками

Владика Михаїл Кучмяк проходить перед рядом новацтва

Група дітей з України в пластовому таборі

а Владика обіцяв, що при Божій допомозі буде „таборувати з нами довше”, якщо завчасу дамо знати про дату чергового табору.

Голова Пласту подякував Владичі за приїзд до пластового табору, а табір попрощав свого Владика традиційним пластовим „а щаслива Вам Дорога” і „Допобачення” на другий рік. В товаристві панства Бабуняків та шофера пл. сен. Івана Кулика і дружини Ліди — Владика вернувся до Манчестеру звідки поїздом вернувся до Лондону.

М.П.Н.

ВІТАЄМО ГОСТЕЙ З УКРАЇНИ

Такими словами пишався напис на декоративній пластовій таборовій брамі на „Верховині” в Північній Валії.

В понеділок 6-го серпня приїхав автобус з Тарасівки з 30-ма молодими українками та українцями та їхніми 5-ма провідниками та лікарями. Це були Тарас і Романа Олендій, Юрко Криворучко, Мирослава Зайдель та від РУХу України Роман Боднар.

Приїхали з ними теж подруга Марія Фінів від СУМ в „Тарасівці” та пані Катруся Скрипець від Ноттінгемського гуртка ОУЖ, який спонзурував приїзд наших дітей з України на терен Велико-Британії. Хоч ці діти тепер проживають у Львові вони були перевезені з околиць Чорнобиля і як відомо всі мають в меншій чи більшій мірі пошкоджене здоров'я хоч би і психологічно в наслідок тої жахливої нуклеарної катастрофи, яка зустріла нашу батьківщину, а особливо в районах Прип'яті та Чорнобиля.

Як інформував нас п. Роман Боднар, який приїхав з дітьми, це були одні з найкращих здоров'ям діти, бо інші мають багато гірше здоров'я а переселився в околицю Львова великий процент мешканців тої трагічної зони України.

Наші гості із зацікавленням думали, як вони проведуть три дні серед пластового товариства, а наші учасники табору рівночасно з напруженням чекали гостей юнаків і юначок з України та їх провідників.

Автобус з'їжджає в гористе село Лісфейн коло Колвен Бей, а стрічає його ст. пл. Михайло Дубіль організатор цих відвідин а бунчужний ст. пл. Ярема Кучинський - малим автобусом підбирає більші ладунки гостей та провозить їх до табору. Гості сходять в долину до табору, яких в присутності всіх учасників привітав хлібом і сіллю комендант табору пл. сен. Роман Дубіль, а привітальне слово сказав голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. М.

Попович-Назарук. Після короткої церемонії вітання гостей запрошено їх на обід після чого розподілено їх по шатрах за пластовою системою тобто віку і полу. Найбільше наповнився підтабір юнаків, менше юначок а ще менше новацтва до 12 років. Відпочивше трохи серед пластових побратимів та вдихнувши трохи свіжого гірського повітря наші гості скоро включилися в програму таборового життя і вже того самого дня новацтво під керівництвом гніздової пл. сен. Марії Бабич та братчиків і сестричок новацького підтабору поїхало автобусом до Колвен Бей до парку та басейну, де гарно провели тільки годин біля моря. Юнацтво рішило мати теренову гру і під проводом своєї булави ст. пл. Михайла Дубіля, ст. пл. Яреми Кучинського, пл. сен. Ольги Погибко та наших друзів і подруг, провідників групи з України, відбули теренову гру відбувши марш в терен доріжкою та стежками через горбки звідки мали нагоду оглянути панораму чудових околиць та вид на море.

Всі здорові та з апетитом повернули до табору після чого мали вечер'ю на дворі при вогнику. При співі та приятельській атмосфері гарно провели всі цей перший вечір з нашими гостями з України.

Після нічної тиші для пташат, новацтва та юнацтва, булава табору ще довго гуторила з провідниками групи дітей з України та спільно обговорювали програму зайнять наступного дня.

У вівторок рано після спільної молитви та піднесення національного прапора і снідання юнацтво від'їхало на одноденну прогулянку над море до Рилу, де вбільшості перебували на закритій соняшній пляжі, де їх прийнято ввічливо та відпущено нашої молоді спеціальне приміщення на переховання речей, дано можливість робити голосниками нашою мовою повідомлення, а по англійськи представити, що це наша молодь з України. Все юнацтво гарно провело час на пляжі, де теж були різні водні спорти.

Новацтво тимчасом використало присвоєний вже нами великий автобус та з маленькими пташатами, мамами та виховниками поїхали далше в глибину гористої Сновдонії (найвищих гір Валії), де старші з них зробили ескурсію стежками на висоту гори, а молодші їздили малим куротним паровим поїздом вздовж берегів довгенького озера та чудових сновдонських краєвидів. Після обідової перекуски та відпочинку вертаючись до табору всі повернули по дорозі на морське побережжя відомого міста Ляндудно, де відважні навіть купалися в морю, а інші мали нагоди хляпатися водою чи кинути тільки камінчиків в море.

Цьогож дня табір відвідали капелян Пласту всеч. отець Павло Лунів, п. Ярослав Бабуняк з дружиною та пл. сен. Іван Кулик з дружиною. Вечором відбулася таборова ватра при якій всі таборовики і гості співали, гуторили та веселилися під вмілим керуванням друга бунчужного Яреми про якого навіть жартівливу пісню співали.

Теж співали гості з України, а їх юнацтво гарно та чистою дикцією деклямували одинцем та групово патріотичні вірші, аж мило було слухати. Та всім приємним речам на жаль приходить кінець, слідує молитва, зняття прапору та таборові „На добраніч” і нічна тиша.

Лише члени булави та гості-провідники з України залишилися при ватрі та з цікавістю обговорювали теперішній стан на Україні та стремління нашого народу до самостійного життя і вільної України.

Хоч жили ми у двох інших системах, ми тут на чужині, але вільні, вони там, вдома, але поневолені ворогом нашого народу, то всеж таки між нами була одність думки та ті самі національні прагнення, культурні, ідейні цілі, кровна єдність та національно-християнська духовість, яка єднає нас в одну і ту саму суцільність та проявляється неначе стихійно в бажанні до усамостійнення нашої батьківщини.

Наші гості сподобали собі дуже перебування на „Верховині”, та відложили свій поворот до таборів СУМ на дальшого пів дня. Користаючи з доброї погоди новацтво іде на прогулку в терен, а юнацтво іде автобусом на зміну до Ляндудно над море у місто та оглядини підгірського міста, його багатьох склепів та гір Орма. Відважні юначки з України купалися в морю хоч воно було зимненьке. Вернувшись до табору наші молоді кухарки годують всіх смачним обідом. Гості пакуються, настає сумна хвилинка питома у всіх таборах: прашання з друзями та подругами. Слідують короткі прашальні промови голови Пласту та друга Тараса Олендія з України, який запевняє нас, що ще побачимось у майбутньому. Виміна сувенірів, стиснення рук, поцілунки, плач і гамір це ті останні хвилини перед виїздом гостей з України з пластового табору на „Верховині”. Автобус готовий до від’їзду, його обступили таборовики вигукуючи останні поздоровлення та махаючи руками. Здавалось, що цілий табір біг за автобусом вузькою гірською доріжкою - це картина, яка незабутньою залишилась у пам’яті всіх наших таборовиків, як рівнож і наших гостей з України, які за такий короткий час з’єднали собі так багато подруг і друзів.

Пласт відгукнувся спонтанно та широко на приїзд дітей з України, зорганізувавши транспорт та приміщення в таборі та цікаву для наших гостей програму зайнять, де в релятивному спокої і віддалені від фокусу уваги наші діти з України та їхні провідники могли відпочити та зовсім природньо самі включилися в програми зайнять на „Верховині”. Для нас це була небуденна подія, коли то вперше ми спільно таборували з нашими подругами та друзями — українською молоддю з України.

М. Попович-Назарук

ПЛАСТОВІ ТАБОРИ ім. ТАРАСА ЧУПРИНКИ НА „ВЕРХОВИНІ” 1990 р.

Цьогорічний пластовий табір відбувся особливо добре та історично про що йде мова в інших двох дописах про гостей з України та Візитацію Преосвященного Владики Михайла.

Хоч цей табір вперше за 40 років нашого пластового таборування відбувся лише протягом двох тижнів, замість нормальних трьох тижнів, зате він був більше чисельним з відповідним числом булави та виховників і вдавсь сухим, бо не було ні одного дня дощу, а навіть була перший тиждень спека, що тільки море могло охолодити дітей, куди в більшості днів по обіді їздили.

Комендант пл. сен. Роман Дубіль, а сам табір був поділений на п’ять підтаборів: юнаків, юначок, новаків, новачок та пташат, які разом зі своїми мамами були приміщені в одному великому бараці та вели свій садочок відповідний до віку дітей. Таксамо юнацтво і новацтво вело свою програму окремо гуртками згідно потреб та їхнього віку і пляну праці зайнять, однаке всі разом збиралися щоранку і вечорами на молитву та піднесення і спущення національного прапору, та спільно обідали, робили проби чи мали ватри.

Число таборовиків було 75 включно з булавою

та допоміжним персоналом, що було трохи чисельніше як в останніх роках. Більше було цього року новацтва і пташат, а менше юнацтва, а було б побажано бачити їх більше. Другим недотягненням було теж те, що багато дітей є вже з другого покоління мішаних подруж тож була трохи проблема з українською мовою, але помимо того всеж таки були гарні успіхи і діти багато чого навчилися, співати, трохи говорити, що потрібно в таборі, однак було тяжко мати гутірки зі всіми українською мовою. Тому, ще раз звертаємо батькам увагу, що Пласт не є школою і не може займатися навчанням української мови на таборі чи навіть на пластових сходах, а заохочує батьків присвятити їхнім дітям більше уваги вдома, постійно вчити їх та посилати до наших українських суботніх чи недільних шкіл, що є по громадах. Це було і далше є передумовою приналежності дітей до пластової організації, яка є виховною, але не заступає шкільництва, що само собою є важливе в житті кожної нашої дитини, якщо хочемо, щоб вони вчилися всі українознавчі предмети, які їм в житті будуть конечно потрібні, особливо тепер, коли зв'язки з Україною та українською молоддю стають так близькі.

Як вже сказано вище, помимо цього недоліку були певні успіхи бо навіть за коротких два тижні діти багато навчилися, що було дуже видно, особливо при ватрах, де діти найбільше пописувалися і знали багато пісень. Ватри були популярні, діти їх любили і було їх цього року п'ять. Перша ватра була присвячена відкриттю табору, щоб запізнати

таборовиків із чаром цієї гарної традиції. Друга була присвячена нашому легендарному Романові Шухевичові — генералові УПА Тарасу Чупринці, іменем якого названо було цього року наш пластовий табір. Третя була весела ватра-вогник, а четверта присвячена історії Пласту та відродженню Пласту на рідних землях, в якій брали теж участь наші гості з України і остання п'ята ватра на закриття табору із запряженням нового члена в ряди пластового сеніорату.

Закінчуючи цей короткий допис про пластовий табір на „Верховині” Крайова Пластова Старшина широ дякує комендантові пл. сен. Романові Дубілеві, бунчужному ст. пл. Яремі Кучинському, інтендантці пл. сен. Марії Миєрз, гніздовій пл. сен. Марії Бабиц та всій булаві, братчикам і сестричкам за їхній вклад і труд в переведенні успішного табору та всім тим, що як допоміжний персонал помагали в праці в кухні чи в таборі.

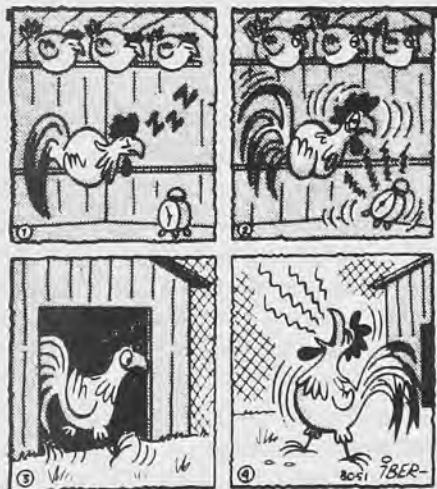
Особливо широ дякуємо всім жертводавцям, особам, установам, підприємствам та клубам, які допомогли нам фінансово цього року, коли ми мали видатки у зв'язку з приїздом до нас наших гостей — дітей з України — жертв Чорнобильської катастрофи та їх виховників. Всім висловлюємо наше щире спасибі, та здоровимо нашим СКОБ!

Крайова Пластова Старшина
у Великій Британії.

ДЛЯ РОЗВАН

УСМІХНИСЯ

Без слів...

Я перевірив точний опит усіх мешканців цієї хати і вони заявили на 100% проти твоїх гострих правил.

КАНАДСЬКІ ОЩАДНОСТЕВІ БОНДИ

ВОНИ ПЕВНІ, БЕЗПЕЧНІ

І ДОСТУПНІ ГОТІВКОЮ В ЛЮБИЙ ЧАС

І знову настав час продажі Канадських Ощадностевих Бондів, цьогорічний період продажі триває від 18 жовтня до 1 листопада. Купуйте нові Бонди через інвестицію в банку, або закупом 18 жовтня. Ви можете дати дату заупу 1 листопада, день, від якого зараховуються відсотки.

Безпечно і певно. Канадські Ощадностеві Бонди повністю гарантує Уряд Канади. Їх вартість ніколи не падає.

Готівка кожнoчасно. Канадські Ощадностеві Бонди можна обернути готівкою в довільному часі, коли є потреба.

Добрий відсоток. Канадські Ощадностеві Бонди дають добрий, конкуруючий відсоток кожного року. Цьогорічний відсоток і час їх використання буде оголошений в половині жовтня. Деталі про продаж Канадських Ощадностевих Бондів будуть подані при продажі.

Не спізнись! Пам'ятай, листопад 1 — це дата купувлі нових бондів, розуміння їхньої вартости. Проте бонди можуть бути відкликані від продажу кожнoчасно.

У ПРОДАЖІ ЖОВТЕНЬ 18 ДО ЛИСТОПАДА 1

**Canada
Savings
Bonds**

**Les Obligations
d'épargne
du Canada**

Canada

Ціна \$2.50

ОПЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА****"САМОПОМІЧ"****І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ****"САМОПОМІЧ"****— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —***запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадить, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цінавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

5302 Dundas St. West — Tel.: 236-2666

CHOLKAN INSURANCE: BROKERS LIMITED

5302 Dundas St. West, Etobiekoo — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303